

Arrest

nr. 135 982 van 9 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 september 2014 houdende het inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 mei 2009 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 26 januari 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 43 844 van 26 mei 2010 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 8 oktober 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 29 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.6. Op 2 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.7. Bij arrest nr. 107 622 van 30 juli 2013 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.5. Bij arrest nr. 107 621 van 30 juli 2013 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.6.

1.8. Op 8 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding opnieuw een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.9. Op 18 februari 2014 dient de verzoekende partij, samen met haar echtgenote en minderjarige kinderen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.10. Op 1 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

1.11. Op 1 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“ Aan de heer:

(...)

wordt een inreisverbod voor twee jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod twee jaar omdat:*

- 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 19.08.2013, en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied. De termijn van het inreisverbod bedraagt twee jaar, omdat hij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten. Betrokkene nestelt zich al gedurende een jaar in illegaal verblijf.”

2. Rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2, §2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 74/11, §1; 74/13 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het principe van een goede rechtsbedeling en van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het principe van evenredigheid van de maatregel.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet op grond van het feit dat geen gevolg gegeven werd aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 augustus 2013 en dat geen stappen ondernomen werden om het grondgebied te verlaten, dat meteen dient vastgesteld te worden dat de gestelde termijn van twee jaar geenszins gemotiveerd wordt. Na citering van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, stelt de verzoekende partij dat de beslissing totaal gestereotypeerd gemotiveerd wordt en dat niet blijkt dat een individueel onderzoek geleid werd om de termijn van twee jaar op te leggen, die bovendien niet gemotiveerd werd daar waar de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en zich zelfs kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen. De verzoekende partij vervolgt dat het *in casu* gaat om een gezin dat reeds vijf jaar op het grondgebied verblijft, slechts gedeeltelijk illegaal en dat de beslissing geen reden aangeeft waarom de overheid de humanitaire redenen *in casu* niet heeft overwogen, met name haar bijzondere situatie, dat de beslissing niet gemotiveerd wordt ten aanzien van de elementen met betrekking tot haar privéleven die ter ondersteuning van haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werden voorgelegd, dat de gelegenheid dat de Dienst Vreemdelingenzaken gelijktijdig een beslissing trof die de aanvraag onontvankelijk verklaart geen afdoende reden is om totaal geen reden aan te geven waarom de humanitaire redenen die aangehaald werden geen humanitaire redenen waren in het kader van het ruime appreciatievermogen van de Minister in het kader van het opleggen van het inreisverbod, dat *in casu* de bestreden beslissing zelfs niet verwijst naar het gevolg dat werd gegeven aan de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die in de beslissing ook niet vermeld wordt, dat dan ook dient te worden vastgesteld dat de beslissing inzake het onontvankelijk verklaren van de voornoemde aanvraag voor de Raad werd aangevochten zodat deze beslissing nog niet definitief geworden is. Voorts houdt de verzoekende partij nog een summier betoog aangaande de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en stelt zij dat de verwijdering met inreisverbod van drie jaar (waarschijnlijk wordt 'twee' jaar bedoeld) voor onmiddellijk gevolg heeft dat zij geen kans meer geboden wordt om haar aanvraag tot verblijfsvergunning ten gronde te zien onderzoeken. De verzoekende partij stelt dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan daar de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 19 augustus 2013 en nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied verblijft. Verder motiveert de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk "De termijn van het inreisverbod bedraagt twee jaar, omdat hij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten. Betrokkene nestelt zich al gedurende een jaar in illegaal verblijf." Hieruit kan alleen maar afgeleid worden dat de verwerende partij niet enkel de reden van de beslissing tot het nemen van het inreisverbod op zich heeft gemotiveerd, maar eveneens de reden waarom hij voor twee jaar heeft gekozen, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat betreffende de termijn van twee

jaar geenszins gemotiveerd wordt. Aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht is op die wijze door de verwerende partij vormelijk voldaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3. De verzoekende partij voert eveneens een schending aan van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet.

Voornoemd artikel luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

3.4. De verzoekende partij citeert in zijn verzoekschrift eveneens voornoemd artikel en benadrukt de zin *"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval"*. Zij voert aan dat de bestreden beslissing stereotiep is en dat niet blijkt dat een individueel onderzoek geleid werd om de termijn van twee jaar op te leggen, dat het *in casu* gaat om een gezin dat reeds vijf jaar op het grondgebied verblijft, slechts gedeeltelijk in illegaal verblijf. Vervolgens wijst zij er op dat de bestreden beslissing geen reden aangeeft waarom de overheid de humanitaire redenen *in casu* niet heeft overwogen, zijnde haar bijzondere situatie, noch motiveert ten aanzien van de door haar in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangehaalde elementen betreffende haar privéleven .

3.5. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert."* (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

3.6. *In casu*, stelt de Raad vast dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij enigszins een individueel onderzoek heeft gedaan bij het bepalen van de duur van het inreisverbod waarbij rekening gehouden wordt met de specifieke omstandigheden, *zijnde 'alle omstandigheden eigen aan het geval'*. Er wordt bij de bepaling van de duur in de bestreden beslissing immers enkel formeel gemotiveerd omtrent een enkele omstandigheid, met name dat de verzoekende partij geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten en zich gedurende een jaar nestelt in illegaal verblijf.

3.7. De verzoekende partij betwist niet dat zij zich in de omstandigheden bevindt waarbij haar een inreisverbod kan worden opgelegd noch de bovenstaande motivering dat zij geen stappen heeft ondernomen om het van België en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten en zich gedurende een jaar heeft genesteld in illegaal verblijf, doch meent zij dat geen individueel onderzoek werd gevoerd om een termijn van twee jaar op te leggen, noch dat hieromtrent werd gemotiveerd, terwijl zij reeds 5 jaar op het grondgebied verblijft en dat niet gemotiveerd werd ten aanzien van de elementen van haar

privéleven, zoals aangehaald in haar aanvraag steunende op artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat immers niet werd aangegeven dat de aangehaalde elementen geen humanitaire redenen zijn in het kader van het opleggen van het inreisverbod.

3.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat voor de toepassing van de termijn van twee jaar enkel in rekening wordt gebracht dat de verzoekende partij sinds de betekening van het bevel op 19 augustus 2013 nog geen stappen heeft genomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten en zich al gedurende een jaar in illegaal verblijf nestelt. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan de Raad afleiden dat voor het bepalen van de duur van het inreisverbod met de specifieke omstandigheden, zijnde met *“alle omstandigheden eigen aan de zaak”*, zoals het door de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangevoerde privéleven en het vijfjarig verblijf, elementen die aangehaald werden in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, door verwerende partij is rekening gehouden.

Nochtans, zoals hierboven werd aangegeven, zit de verplichting om een dergelijk onderzoek te voeren vevat in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3.9. Ten overvloede wenst de Raad er op te wijzen dat het gegeven dat de verwerende partij de door de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangehaalde elementen reeds beoordeelde in de beslissing betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het voornoemde artikel 9bis, de verwerende partij niet vrijstelt van de verplichting om rekening te houden met *“alle omstandigheden eigen aan de zaak”* bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Immers heeft de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar verderstrekkende gevolgen dan een beslissing waarbij de verzoekende partij een machtiging tot verblijf geweigerd werd. Bovendien stelt de Raad vast dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard door de verwerende partij bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. De Raad wijst er dan ook op dat een beoordeling van elementen in het licht van de vraag of deze elementen verhinderen dat men een aanvraag om machtiging tot verblijf indient in het land van herkomst niet kan gelijkgeschakeld worden met een beoordeling van elementen in het licht van het bepalen van de duur van een inreisverbod, waarbij het de vreemdeling verboden wordt voor die bepaalde duur het Belgisch grondgebied te betreden.

3.10. Van enig individueel onderzoek waarbij voor het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening gehouden wordt met *“alle omstandigheden eigen aan het geval”* ter zake is geen spoor.

Nu niet blijkt of bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening werd gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval, kan ook niet nagegaan worden of de opgelegde duur van het inreisverbod redelijk is, zodat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook niet dienstig kan aanvoeren dat door de verzoekende partij geen concrete grieven worden aangehaald om aan te tonen dat de duur van het opgelegde inreisverbod werkelijk onredelijk zou zijn.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het eerste en enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige grieven dringt zich niet op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 september 2014 houdende het inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER